

PREZES
URZĘDU OCHRONY
KONKURENCJI I KONSUMENTÓW
MAŁGORZATA KRASNODEBSKA - TOMKIEL

DIH-74- 155/(32)/09/CS

Warszawa, dn. 18 sierpnia 2010 r.

DECYZJA DIH – 2 Nr 68/2010

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 w związku z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z zm.) oraz art. 12 ust. 1, art. 24 ust. 1, 4 i 5 w związku z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. nr 169, poz. 1200 ze zm.) po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy dotyczącej zobowiązania przedsiębiorcy „BENZOL” Sp. z o. o. z siedzibą w Ostrołęce do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej oleju napędowego, niespełniającego wymagań jakościowych, zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów utrzymuje zaskarżoną decyzję w mocy.

Uzasadnienie

W piśmie z dnia 12 lipca 2010 r. przedsiębiorca „BENZOL” Sp. z o. o. z siedzibą w Ostrołęce złożył wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r.

Opierając się na wynikach badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez laboratorium Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przemysłu Rafineryjnego S. A. w Płocku (protokół z badań nr 924/2009), Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdził, że pobrana w dniu 14 maja 2009 r. u przedsiębiorcy „BENZOL” Sp. z o. o. w Ostrołęce próbka oleju napędowego nie spełniała wymagań jakościowych określonych w rozporządzeniu w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych w zakresie parametru –

zawartość zanieczyszczeń. Wynik badania próbki >30 mg/kg przy wymaganej normie max. 24 mg/kg (protokół z badań numer 924/2009).

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz.U. Nr 169, poz. 1200 ze zm.), zwanej dalej „ustawą o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw”, jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych w ustawie, zarządzający zobowiązuje kontrolowanego, w drodze decyzji, do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań. Zgodnie z art. 12 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw zarządzającym jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 24 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zobowiązał przedsiębiorcę „BENZOL” Sp. z o. o. z siedzibą w Ostrołęce do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej oleju napędowego (nr próbki 0923/09/4411), w wysokości 481,90 zł (łącznie koszt badania z VAT).

We wniosku z dnia 12 lipca 2010 r. o ponowne rozpatrzenie sprawy strona postępowania wyraziła swoje niezadowolenie z rozstrzygnięcia Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W ocenie skarżącego decyzja DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r. jest decyzją wadliwą. Z treści wniosku wynika, iż cyt. „strona nie jest zadowolona zarówno z samej decyzji jak również z tego, że UOKiK pomija zebrane dowody z tej sprawy, które przemawiają na jej korzyść”. Ponadto strona zarzuciła Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stronniczość w wydaniu decyzji opartej jedynie o wynik pobranej próbki oleju napędowego. Strona w w/w piśmie twierdzi, że paliwo było dobrej jakości, a zanieczyszczenia, które znalazły się w próbce paliwa są skutkiem niewłaściwego pobrania próbki przez inspektorów WIIH. Strona podnosi również, iż w decyzji nie uwzględniono wszystkich dowodów w sprawie:

- „1) wyjaśnień Grzegorza Kurcewicza w protokole przesłuchania strony na okoliczność niewłaściwego pobrania próbki paliwa przez Inspekcję Handlową,
- 2) całej opinii oceny prawidłowości przeprowadzonej kontroli (jej wyników i wniosków) w dniu 14.05.2010 r. rzeczoznawcy Władysława Maciejowskiego. Jedynie lakoniczne stwierdzenie negujące opinię biegłego w zakresie paliw.
- 3) analizy wyniku pobranej próbki paliwa, w której stwierdzono dobra jakość paliwa. A stwierdzone niewielkie zanieczyszczenia powstały w wyniku zaburzenia paliwa przy pobieraniu próbki niezgodnie z rozporządzeniem Ministra Gospodarki Pracy i Polityki

Spółecznej z dnia 31.03.2004 r. w sprawie sposobu pobierania próbek paliwa (Dz.U. z 15.04.2004 r.)

4) odmowy uwzględnienia naszych wniosków postanowieniem z dnia 10.06.2010 r.

Postępowanie dowodowe jest zatem stronicze i wadliwe. Bez uwzględnienia obiektywnej prawdy i doświadczenia życiowego. Służy jedynie temu aby niezasadnie ukarać naszą spółkę. Takie postępowanie powoduje brak zaufania do organów państwowych najwyższego szczebla.”

W piśmie z dnia 15 lipca 2010 r. strona dokonała uzupełnienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, podnosząc zarzuty naruszenia art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219) i art. 6, 7, 8, 10 Kodeksu postępowania administracyjnego oraz ponownie wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji i umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowe, powołując się przy tym na art. 127 § 2 w związku z art. 156 § 1 pkt 2 i art. 157 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Pismem z dnia 5 sierpnia 2010 r., Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów powiadomił przedsiębiorcę „BENZOL” Sp. z o.o. z siedzibą w Ostrołęce, jako stronę postępowania, o wszczęciu postępowania w przedmiocie ponownego rozpatrzenia sprawy zakończonej zaskarżoną decyzją DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r. Przedsiębiorca został także poinformowany, że przed wydaniem decyzji kończącej postępowanie w sprawie, jako stronie biorącej udział w postępowaniu administracyjnym przysługuje, na podstawie art. 10 Kodeksu postępowania administracyjnego, prawo wypowiedzenia się, co do zebranych dowodów i materiałów oraz żądań zgłoszonych w trakcie postępowania, a także prawo do składania wniosków dowodowych.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił i stwierdził:

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów dokonał na wstępie oceny znaczenia pisma przedsiębiorcy „BENZOL” Sp. z o.o. z siedzibą w Ostrołęce z dnia 15 lipca 2010 r. ze względu na powołanie w nim przepisów art. 127 § 2, art. 156 § 1 pkt 2 i art. 157 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego (Kpa). Przepis art. 127 § 2 Kpa dotyczy właściwości organu do rozpatrzenia odwołania, natomiast przepis art. 156 § 1 pkt 2 Kpa stanowi jedną z przesłanek nieważności decyzji (decyzja wydana została bez podstawy prawnej lub z rażącym naruszeniem prawa), a przepis art. 157 § 1 Kpa dotyczy właściwości organu do stwierdzenia nieważności decyzji w przypadkach wymienionych w art. 156 (w tym § 1 pkt 2) Kpa. Innymi słowy należało ustalić, czy wskazanym pismem z dnia 15 lipca 2010 r.

przedsiębiorca żąda uruchomienia w miejsce toczzonego trybu odwoławczego tryb nieważnościowy. Zastosowanie trybu nieważnościowego wymagałoby od przedsiębiorcy wyraźnego i jednoznacznego wskazania na ten tryb. Takie stanowisko zajął w innej sprawie Naczelny Sąd Administracyjny (wyrok z dnia 13 kwietnia 2007 r., II OSK 632). Prezes Urzędu przyjął, że przedsiębiorca mimo powołania się w piśmie na wymienione przepisy Kpa, złożył je w sposób nie budzący wątpliwości w trybie odwoławczym, a nie nieważnościowym. Za trybem odwoławczym przemawia tytuł pisma „Uzupełnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy” i treść pisma. Po wymienieniu wskazanych wyżej przepisów Kpa, przedsiębiorca stwierdza „składam uzupełnienie wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów” i wnosi o „uchylenie przedmiotowej decyzji i umorzenie postępowania jako bezprzedmiotowe”. Podniesione przez przedsiębiorcę w piśmie z dnia 15 lipca 2010 r. nowe zarzuty, zostały w tej sytuacji rozpatrzone w trybie odwoławczym.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, po przeanalizowaniu materiału dowodowego zebranego w sprawie, w szczególności przedstawionych przez stronę argumentów, stwierdził, iż brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonej decyzji zobowiązującej przedsiębiorcę „BENZOL” Sp. z o.o. z siedzibą w Ostrołęce do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej oleju napędowego (nr 0923/09/4411).

Podstawą do zobowiązania przedsiębiorcy „BENZOL” Sp. z o.o. z siedzibą w Ostrołęce do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej oleju napędowego, były wyniki badań laboratoryjnych przeprowadzonych przez laboratorium Ośrodka Badawczo-Rozwojowego Przemysłu Rafineryjnego S. A. w Płocku (protokół z badań Nr 924/2009), które wykazały, że oferowany w dniu kontroli olej napędowy o numerze próbki 0923/09/4411, nie spełnia wymagań jakościowych określonych w § 1 pkt 2 rozporządzenia w sprawie wymagań jakościowych dla paliw ciekłych, w zakresie parametru - zawartość zanieczyszczeń. Wynik badania próbki >30 mg/kg przy wymaganej normie max. 24 mg/kg.

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, paliwa transportowane, magazynowane, wprowadzane do obrotu oraz gromadzone w stacjach zakładowych powinny spełniać wymagania jakościowe określone dla danego paliwa, ze względu na ochronę środowiska, wpływ na zdrowie ludzi oraz prawidłową pracę silników zamontowanych w pojazdach, ciągnikach rolniczych, a także maszynach nieporuszających się po drogach. Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości

paliw jeżeli przeprowadzone badania wykazały, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych określonych w ustawie, zarządzający zobowiązuje kontrolowanego, w drodze decyzji, do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań. Stosownie do postanowień art. 12 ust. 1 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, zarządzającym jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Mając na względzie treść wniosku strony o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 12 lipca 2010 r., należy na wstępie podnieść, iż w sytuacji, gdy przeprowadzone badania wykazują, że paliwo spełnia wymagania jakościowe, koszt takich badań ponosi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. W odmiennym stanie rzeczy, tj. gdy badania wykażą, że paliwo nie spełnia wymagań jakościowych, postępowanie toczące się przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, jest postępowaniem administracyjnym zmierzającym do zobowiązania strony do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, co ma miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutów dotyczących nieuwzględnienia wszystkich dowodów w sprawie, a w szczególności wyjaśnień Grzegorza Kurcewicz i opinii rzeczoznawcy Władysława Maciejowskiego, należy stwierdzić, iż Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w decyzji DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., obszernie odniósł się do wszystkich dowodów i dokumentów zebranych w sprawie. Ponownie należy zatem wyjaśnić, iż z materiałów zgromadzonych w sprawie wynika, że próbka oleju napędowego została pobrana przez inspektorów WIIH w Warszawie zgodnie z obowiązującą normą PN-EN ISO 3170 „Ciekłe przetwory naftowe. Ręczne pobieranie próbek”, przywołaną w obowiązującym w dniu kontroli rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie sposobu pobierania próbek (Dz. U. Nr 64, poz. 595). Próbopobieralnik zastosowany do pobrania próbki w przedmiotowej sprawie został wykonany zgodnie z obowiązującą normą PN-EN ISO 3170. Norma ta dopuszcza w przedmiotowej sytuacji pobranie próbki paliwa różnego rodzaju próbopobieralnikami ze zbiornika cylindrycznego poziomego, którego całkowita wysokość napełnienia wynosi 2,50 m, a wysokość słupa cieczy w chwili poboru próbek wynosiła 33,3 cm. W/w norma nie wskazuje, aby próbopobieralnik przeznaczony do pobierania próbek punktowych, które zostały pobrane w niniejszym przypadku, był zaprojektowany i skonstruowany tak, aby przy zanurzeniu umożliwił pobieranie pionowego słupa cieczy. Oznacza to, iż inspektorzy pobierający próbki oleju napędowego w bazie paliw w Ostrołęce mogli położyć próbopobieralnik na lustrze cieczy a następnie zagłębić w cieczy tak aby go napełnić. Zatem, wysokość próbopobieralnika (43 cm) nie ma związku z wysokością słupa cieczy z której

pobierane są próbki (33,3 cm). Ani z protokołu kontroli, ani z oświadczenia inspektorów nie wynika, że próbopobieralnik musiał być położony na dno zbiornika. Odnosząc się do opinii z dnia 29 września 2009 r. „Ocena prawidłowości przeprowadzonej kontroli (jej wyników i wniosków) w dniu 14 maja 2009 r.” sporządzonej przez rzeczoznawcę Pana Władysława Maciejowskiego, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów stwierdza, iż nie wnosi ona do przedmiotowej sprawy żadnych nowych elementów. Z wniosków zawartych na końcu opinii jednoznacznie wynika, że zawartość zanieczyszczeń została przekroczona wynik badania wyniósł <30 mg/kg przy normie max. 24 mg/kg. Stwierdzenie, że paliwo wydawane byłoby po uzupełnieniu nową dostawą nie ma znaczenia dla sprawy, z uwagi na fakt, iż zbiornik był dostępny w bazie paliw w dniu kontroli, dlatego też z tego właśnie zbiornika zostały pobrane próbki przez inspektorów WIIH w Warszawie. Ponadto kierownik bazy paliw oświadczył, w protokole przesłuchania strony z dnia 29 maja 2009 r., iż olej znajdujący się w zbiorniku, z którego pobrane zostały próbki przeznaczony był na sprzedaż. Informacja o oczyszczaniu oleju przez filtr znajdujący się w agregacie pompowym przy wydawaniu oleju z hurtowni, nie ma znaczenia dla sprawy, ponieważ próbki oleju musiały być pobrane zgodnie z wymogami normy PN-EN ISO3170 „Ciekłe przetwory naftowe. Ręczne pobieranie próbek”, przywołanej w obowiązującym w dniu kontroli rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie sposobu pobierania próbek (Dz. U. Nr 64, poz. 595), tj. ze zbiornika. Jednocześnie należy podkreślić, że zgodnie z art. 16 ust. 4 ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200 ze zm.), inspektor jest uprawniony do pobrania próbek ze zbiornika, opakowania jednostkowego lub z urządzenia służącego do dystrybucji paliwa.

W kontekście powyższego na uwagę zasługuje fakt, iż we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy z dnia 12 lipca 2010 r. skarżący z jednej strony odwołuje się do wyjaśnień Grzegorza Kurcewicz dotyczących rzekomego niewłaściwego sposobu pobrania próbek, zaś z drugiej strony kwestionuje kwalifikacje ww. w zakresie dokonywania takiej oceny, twierdząc iż cyt. „Grzegorz Kurcewicz, który był pracownikiem w spółce od dwóch miesięcy nie znał się na sposobie pobierania próbek paliwa”.

Odnosząc się do kwestii nieuwzględnienia wniosków dowodowych zawartych w pismach strony z dnia 21 i 22 kwietnia 2010 r., dotyczących dowodu w postaci przeprowadzenia poboru próbek przez WIIH w Warszawie w sposób identyczny jak w protokole kontroli z dnia 14 maja 2009 r. oraz dowodu w postaci opisanego przez inspektorów WIIH swoich czynności podczas pobierania próbek oleju napędowego w dniu 14 maja 2009

r., ponownie należy zauważyć, iż wnioski te nie zasługują na uwzględnienie. W świetle materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania, przeprowadzenie kolejnego poboru próbki oleju napędowego jest bezzasadne, ponieważ czynność ta pokaże jedynie znany już sposób pobierania próbek a nie odpowie na pytanie, jak uzasadnia strona postępowania, czy został zmaćony słup cieczy oraz czy wadliwy był sposób pobierania próbek paliw gdy słup cieczy jest niższy niż próbopobieralnik. Ponadto pobranie próbki dotyczyłoby już zupełnie innego paliwa, o innym stopniu zanieczyszczenia. Odnosząc się do przeprowadzenia dowodu dotyczącego opisanego przez inspektorów WIIH swoich czynności podczas pobrania próbki oleju napędowego, należy stwierdzić, że przedmiotem powyższego dowodu są okoliczności opisane w protokole kontroli z dnia 14 maja 2009 r.

Mając na względzie zarzuty dotyczące jednostronnego sporządzania protokołów kontroli cyt. „tylko przez kontrolujących”, należy zauważyć, iż co do zasady protokoły kontroli są sporządzane wyłącznie przez kontrolujących, nie zaś przez kontrolowanego. Kontrolowany ma natomiast możliwość odmowy podpisania protokołu, jak również zgłaszania do niego zastrzeżeń, z których to możliwości w niniejszej sprawie kontrolowany skorzystał.

Jeśli chodzi natomiast o zarzut braku zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli, należy wyjaśnić, iż zgodnie z art. 79 ust. 2 pkt 3 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz.U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095 ze zm.) – zawiadomienia o zamiarze wszczęcia kontroli nie dokonuje się, w przypadku gdy kontrola jakości paliw jest przeprowadzana na podstawie przepisów ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200 ze zm.), co miało miejsce w niniejszej sprawie.

Odnosząc się do zarzutu pozbawienia strony możliwości czynnego udziału w kontroli, poprzez przeprowadzenia kontroli podczas nieobecności cyt. „osób uprawnionych w krajowym rejestrze sądowym spółki do reprezentowania spółki”, należy zauważyć, iż stosownie do postanowień art. 79a ust. 9 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (j.t. Dz.U. z 2007 r., Nr 155, poz. 1095 ze zm.) - w razie nieobecności kontrolowanego przedsiębiorcy lub osoby przez niego upoważnionej, czynności kontrolne mogą być wszczęte po okazaniu legitymacji służbowej pracownikowi kontrolowanego, który może być uznany za osobę, o której mowa w art. 97 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, z późn. zm.), lub w obecności przywołanego świadka, którym powinien być funkcjonariusz publiczny, niebędący jednak pracownikiem organu przeprowadzającego kontrolę. Z kolei art. 97 Kodeksu cywilnego

stanowi, iż osobę czynną w lokalu przedsiębiorstwa przeznaczonym do obsługi publicznosci poczytuje się w razie wątpliwości za umocowaną do dokonywania czynności prawnych, które zazwyczaj bywają dokonywane z osobami korzystającymi z usług tego przedsiębiorstwa. Osobą, w obecności której przeprowadzano kontrolę był kierownik hurtowni paliw, pracownik kontrolowanego przedsiębiorcy. Tym samym zarzut przedsiębiorcy dotyczący przeprowadzenia kontroli w obecności nieupoważnionego pracownika, należy uznać za chybiony.

Odpowiadając na - zawarty w uzupełnieniu wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy (pismo z dnia 15 lipca 2010 r.) - zarzut naruszenia art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219), należy wyjaśnić, iż zaskarżona decyzja Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów nr DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., dotyczy zobowiązania przedsiębiorcy „BENZOL” Sp. z o. o. z siedzibą w Ostrołęce do uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań próbki podstawowej oleju napędowego, niespełniającego wymagań jakościowych, nie zaś ograniczenia wprowadzenia do obrotu, wstrzymania wprowadzania do obrotu lub wycofania z obrotu oleju napędowego, niespełniającego wymagań jakościowych ze względu na bezpieczeństwo lub interes konsumentów, w którym to zakresie organem władnym do wydania decyzji jest wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Organem przed którym toczy się przedmiotowe postępowanie jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, nie zaś wojewódzki inspektor Inspekcji Handlowej. Decyzja nr DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r., została wydana w oparciu o przepisy ustawy z dnia 25 sierpnia 2006 r. o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw (Dz. U. Nr 169, poz. 1200 ze zm.), nie zaś o przepisy ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej (j.t. Dz.U. z 2009 r. Nr 151, poz. 1219). Mając zatem na względzie organ, który wydał zaskarżoną decyzję, przedmiot tej decyzji, jak również podstawę prawną jej wydania, zarzuty dotyczące naruszenia art. 18 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o Inspekcji Handlowej, należy uznać za bezzasadne.

Wskazać należy, iż wbrew twierdzeniom strony, dyspozycja art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, ma charakter fakultatywny, o czym świadczy sformułowanie przepisu (cyt.) „wojewódzki inspektor może zarządzić w toku kontroli”. Wojewódzki inspektor podejmuje decyzję uwzględniając przesłanki określone w powołanym przepisie. Istotne znaczenie mają tu wyniki badań paliwa. Jeżeli w wyniku badań laboratoryjnych próbki podstawowej paliwa stwierdza się, iż nie spełnia ono wymagań jakościowych, wojewódzki inspektor waży stopień zagrożenia bezpieczeństwa lub interesu konsumentów. W przypadku

wysokiego stopnia zagrożenia, wojewódzki inspektor zarządza w drodze decyzji, w oparciu o art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w zależności od rodzaju podmiotu - wstrzymanie wprowadzania do obrotu paliwa, wycofanie z obrotu paliwa, bądź niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. W odmiennym przypadku, tj. gdy stopień zagrożenia nie jest wysoki, do kontrolowanego kierowane jest pismo informujące, iż nieprawidłowości stwierdzone w wyniku kontroli stanowią naruszenie przepisów art. 3 ust. 1 oraz odpowiednio art. 7 ust. 1 - 4 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Pismo takie skierowano do skarżącego w dniu 29 maja 2009 r. Oznacza ono, że kontrolowany podmiot w następstwie otrzymanego pisma, powinien podjąć działania zmierzające do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości. Podmiot, u którego stwierdzono nieprawidłowości w zakresie jakości paliw jest następnie obejmowany kolejnymi kontrolami. Jeżeli w wyniku ponownej kontroli zostanie stwierdzona niezgodność paliwa z wymaganiami jakościowymi, zarządza się w drodze decyzji, w oparciu o art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, w zależności od rodzaju podmiotu - wstrzymanie wprowadzania do obrotu paliwa, wycofanie z obrotu paliwa, bądź niezwłoczne usunięcie stwierdzonych nieprawidłowości. Biorąc powyższe pod uwagę, wniosek skarżącego, że „jeśli nie wydano decyzji w trybie art. 18 ustawy o Inspekcji Handlowej, to paliwo było właściwej jakości” jest nieuzasadniony. Podkreślenia wymaga także fakt, iż niewydanie decyzji w trybie art. 18 ustawy o Inspekcji Handlowej, nie zwalnia kontrolowanego z obowiązku uiszczenia kwoty stanowiącej równowartość kosztów przeprowadzonych badań, na zasadach określonych w art. 24 ustawy o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw, gdzie podstawą obowiązku jest wyłącznie niespełnienie wymagań jakościowych. Jak wynika z powyższego, podniesiona przez stronę kwestia niewydania decyzji w oparciu o art. 18 ust. 1 ustawy o Inspekcji Handlowej, nie może skutkować nieważnością decyzji objętej wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Również zarzuty strony dotyczące naruszenia przepisów zawartych w art. 6, 7, 8, 10 Kodeksu postępowania administracyjnego nie zasługują na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów działał w oparciu o obowiązujące normy prawne, tj. ustawę o systemie monitorowania i kontrolowania jakości paliw. Również decyzja z dnia 11 czerwca 2010 r. wydana została na podstawie przepisów prawa materialnego obowiązującego w dacie orzekania. Tym samym zarzut naruszenia art. 6 Kpa nie zasługuje na uwzględnienie.

Wyrażona w art. 7 Kpa zasada postępowania administracyjnego odnosi się w równym stopniu do zakresu i wnikliwości postępowania wyjaśniającego i dowodowego, jak i do

stosowania norm prawa materialnego, to jest do całokształtu przepisów prawnych służących załatwieniu sprawy. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, pozwalał na pełną i dogłębną analizę sprawy.

Z zasady wyrażonej w art. 8 Kpa wynika przede wszystkim wymóg praworządnego i sprawiedliwego prowadzenia postępowania i rozstrzygnięcia sprawy przez organ administracji publicznej, co jest zasadniczą treścią zasady praworządności. W celu realizacji tej zasady konieczne jest przede wszystkim ściśle przestrzeganie prawa, zwłaszcza w zakresie dokładnego wyjaśnienia okoliczności sprawy, konkretnego ustosunkowania się do żądań i twierdzeń stron oraz uwzględnienia w decyzji zarówno interesu społecznego, jak i słusznego interesu obywateli, przy założeniu, że wszyscy obywatele są równi wobec prawa. Analiza zebranych w sprawie materiałów oraz działań Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wskazuje, iż zasady powyższe zostały w pełni dotrzymane.

Strona w każdym stadium toczącego się postępowania brała w nim czynny udział, składając wyjaśnienia i wnioski dowodowe, kierując pisma procesowe, a także zapoznając się z aktami sprawy w siedzibie Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zapewnił stronie czynny udział w każdym stadium postępowania. Tym samym zarzut naruszenia art. 10 Kpa jest bezzasadny.

Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów uznał, po dokonaniu ponownej analizy zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego oraz uwzględnieniu okoliczności wskazanych przez stronę w toku postępowania odwoławczego, że decyzja DIH-2 Nr 59/2010 z dnia 11 czerwca 2010 r. była prawidłowa, a tym samym brak jest podstaw do jej uchylecia.

W związku z powyższym, Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów orzekł jak w sentencji.

Pouczenie:

Zgodnie z art. 53 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z póź. zm.) od niniejszej decyzji przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie. Skargę należy wnieść w

terminie 30 dni od dnia doręczenia decyzji, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z up. Prezesa Urzędu
Ochrony Konkurencji i Konsumentów
Małgorzata Kozak
Wiceprezes

Otrzymuje:

„BENZOL” Sp. z o.o. ul. Graniczna 7, 07-410 Ostrołęka